

tab. Bygningerne af vejspærringen blev også henværthjgljort af de angribende fly. Korporal Frode Jensen har skrevet:

»Vejspærring blev lavet af en transportabel Benzlmmotor og en Grasslaamaskine, endvidere var det Meningen at et Vejtræ, der stod på samme Sted skulle have været vælthet; for det første manglede vi Værktøj, og for, det andet blev vi afbrudt i vores Arbejde af Bombemaskiner og Jagermaskiner, der kom fra Syd. Havde vi ikke været klar over Situationen alvor før, saa blev vi det nu. Lidt efter begyndte der en heftig Skydning ved Lundtoftbjerg.

Syd for Vejen var Maskingeværet i Stilling, det var ogsaa ved et bevokset Gærde. Selve Stillingen var ubrugelig paa Grund af døde Vinkler og Hegn, men det var efter Ordre, at den blev benyttet, da den var bestemt under Øvelser før. Jeg ville have den flyttet over til Kanonen, hvorfra der var bedre Skudforhold, men måtte ikke.

Nu var vi for saa vidt færdige til at modtage Fjenden. Forinden havde jeg lagt Mærke til Mandskabets Sindstilstand, og den var god, kun en Gang viste sig lidt Nervøsitet; det var, da Fodfolksjægere angreb os, men det gentog sig ikke.»

Om problemerne med de angribende fly har korporal Jensen mange år senere udtalt:

»Ud af morgendamningen dukkede 20-30 store flyvemaskiner op, og jeg beordrede mine folk i flyverskjul. Da flyene var væk, indtog vi vore pladser, men blev kort efter angrebet af to jager. Projektlerne hoppede op som hagl. Det var en modbyddelig fornemmelse. Jeg prøvede ligesom at krybe ind i min hjelm, det var den eneste beskyttelse, jeg havde. Efter at have angrebet os to gange forsvandt jagerne uden at have ramt nogen.»

Trods de gentagne flyangreb lykkedes det at etablere en primitiv vejspærring. Før de tyske styrker nåede frem, blev gruppen forstærket med en halvdeling, der ankom fra Søgaard på cykel. Desværre var det en dårligt valgt stilling. Der var alt for mange døde skudvinkler, og den var svær at forlade, hvis det blev nødvendigt. Korporal Jensen beretter videre, hvad der skete:

»Klokken ca. 5.30 viste de første Fjender sig; de kom på Motorcykler, lige bag dem kom lette Panserbiler. De kørte hen til

Vejspærringen, førsda gav jeg Ordre til at anbringe dem. De første Vogne, tre Skud«. Skytten gentog som på Eksercerpladsen, Skudene gik og ramte, hvor de skulle.» Næste Vogn« – og saaledes til tre Vogne var gjort ukampdygtige, saa var det umuligt at komme til at skyde på flere. Under dette havde Kanonbesætningen haft en Funktionsfejl, den blev afhjulpet roligt, som om Fjenden ikke laa 300 Meter foran. Fjenden var overrasket, det varede et Øjeblik inden de reagerede, og derefter sprang de, der var i stand til det ned i Grøften, de Biler, der kunne køre tilbage, gjorde det, men tre blev holdende. Nu var spillet gående, Maskingeværet knitrede og geværeterne knaldede.»

Tyskerne skulle lige komme sig over overraskelsen og trak sig en smule tilbage, efterladende sig de tre ødelagte panserbiler. De opstillede en 37 mm kanon, hvis granater med få træffere kunne udslette den danske stilling. Den nåede kun at affyre en enkelt brisantgranat, der heldigvis gik for højt. Før den var klar til næste skud, lykkedes det for tyskerne at ramme kanonen to steder, så den herefter var ukampdygtig. Lidt efter delte de tyske soldater sig for at omgå den danske stilling. Først omringede de maskingeværgruppen, der måtte overgive sig.

Snart var der mere end 100 tyske soldater, der trængte frem fra alle sider. Under skydningen omkom nemlig Jørgensen fra Valby. Løjtnant Olsen var blevet strejft af et skud i armen, men da en granat slog ned tæt på ham, blev han også hårdt såret i det ene ben. Korporal Jensen har berettet:

»Indtil nu syntes jeg Kampen gik som den skulle – jeg regnede med, at Løjtnant Olsen ledede ilden ved Maskingeværet, da der var et Rekylgvær, der skød i den Retning, men da raabte Løjtnanten bag ved mig fra et Gærde: »Hvordan gaar det, Jensen« – »Godt, vi rammer hver Gang« Det var det sidste jeg hørte og saa til ham – i det samme slog den førnævnte Granat ned, der hvor han havde råbt og jeg tænkte ved mig selv: »Der blev Løjtnanten vist ramt.»

Under vilde hyl stormede flere og flere tyskere ind bagfra mellem de danske soldater, som fik ordre til at smide geværet. Der blev skudt både forfra og bagfra, samtidig med at tyske fly strøg lavt